

Bemærkninger til foranstaaende Forslag til Rigsdagsbeslutning.

I. Overenskomsternes Tilblivelse.

Paa et tidligt Tidspunkt under den nu afsluttede Krig paabegyndtes der mellem de Forenede Stater og Storbritannien Drøftelser af Mulighederne for efter Krigen at tilvejebringe Grundlag for friere Samhandelsformer indenfor Verdenshandelen.

Der var mellem de to Regeringer Enighed om, at en af de vigtigste Forudsætninger for, at den multilaterale Handel kan komme i Gang, er, at Landene er i Besiddelse af de for Importen nødvendige internationalt anerkendte Betalingsmidler, og at Genopbygningen af de krigsramte Staters Produktionsapparat og Udviklingen af Produktionen i de økonomisk Henseende tilbagestaaende Lande kræver Ydelse af langfristede internationale Laan.

De Forenede Stater var det eneste Land, der var i Stand til i større Omfang at stille de til Produktionens og Handels Genopbygning fornødne Valutareserver til Raadighed samt at finansiere Verdensproduktionens Udvikling gennem Laan paa længere Sigt. Paa den anden Side havde saadanne Kreditydelser fra de Forenede Staters Side til Forudsætning, at Valuta- og Finansieringsproblemet — paa samme Maade som en Række andre Efterkrigsproblemer — søgtes løst ved internationalt Samvirke gennem Afsluttelse af mellemfolkelige Overenskomster, der tillige maatte indeholde Bestemmelser, som tilsigtede at stabilisere Valutakurserne og afvikle den i saa godt som alle Lande bestaaende Valutakontrol og andre Restriktioner i den fri Valutahandel.

Efter at Sagkyndige havde drøftet de heromhandlede Spørgsmaal, indbød nu afdøde Præsident Roosevelt 44 Regeringer, tilhørende de Forenede Nationer, til at lade sig repræsentere ved en den 1. Juli 1944 i Bretton Woods (New Hampshire) aabnet Finanskonference. Konferencen sluttede den 22. s. M. med, at de Delegerede eenstemmigt vedtog at indstille til de af dem repræsenterede Regeringer at tiltræde et af Konferencen udarbejdet For-

slag om Oprettelse af to selvstændige, men intimt samarbejdende og hinanden supplerende Finansieringsinstitutter, nemlig Den Internationale Valutafond (The International Monetary Fund) og Den Internationale Bank for Genopbygning og økonomisk Udvikling (The International Bank for Reconstruction and Development).

II. Overenskomsternes Formaal og Indhold.

A. Den Internationale Valutafond, der paa regnes udstyret med en Kapital paa 8,8 Milliarder Dollars, der dog ved Optagelse af nye Medlemmer forventes at stige til 10 Milliarder Dollars eller maaske mere, har til Opgave at fremme mellemfolkeligt monetært Samarbejde ved gennem en permanent Institution at aabne Mulighed for Konsultationer og Samvirken om internationale Pengeproblemer.

Fondens Hovedformaal er, efter de i Overenskomsten nærmere fastsatte Regler, at give Medlemmerne Adgang til mod Betaling i egen Valuta at afkøbe Fonden fremmede Valutaer, hvorved de valutavagte Lande uden at være tvunget til at gribe til Valutadeprecieringer eller andre for den internationale Handel skadelige Forholdsregler, sættes i Stand til, dels umiddelbart at paabegynde deres Deltagelse i Verdenshandelen paa multilateral Basis, dels at udligne forbigaaende Underskud paa deres Betalingsbalancer.

Endvidere har Fonden til Formaal til Gavn for den internationale Handel at fremme Stabiliteten i Vekselkurserne samt Opretholdelsen af ordnede Tilstande paa Valutamarkedet. Disse Formaal søges realiseret derved, at Medlemmerne i Henhold til Overenskomsten forpligter sig til at underkaste sig faste Regler med Hensyn til den første Fastsættelse af Vekselkurserne og for senere Ændringer i disse samt til, dog først efter Udløbet af en Overgangsperiode, at afskaffe Valutakontrol og bringe diskriminerende Valutaordninger til Ophør.